

Spoštovani zbrani, veteranske in veterani
Gospod župan
Predstavniki policije

Prijazno pozdravljeni na tem dogodku v Lipi na Krasu, kjer bomo verjetno za nekatere, tudi prebivalce te vasi odkrili še eno skrivnost iz časa osamosvajanja Republike Slovenije.

Kavčič Božidar je bil rezervni miličnik na oddelku milice Kostanjevica na Krasu. Bil je eden izmed nekaj manj kot tisoč fantov in mož, deklet in žena, ki so v okviru takratnih organov za Notranje zadeve na Severnem Primorskem sodelovali v osamosvojitvenih procesih. Ne samo v osamosvojitveni vojni, ne samo v času tistih dobrih deset dni, ko so tudi z občasnimi premirji potekali oboroženi spopadi. Naši aktivni in rezervni miličniki so se intenzivno usposabljali, tako za opravljanje nalog organov za notranje zadeve, danes bi rekli policijskih nalog, temveč, tudi kot pripadniki vojnih enot milice za obrambo naše domovine. Ne me narobe razumeti, če pri mojih nastopih uporabljam izraz milica. Če ga ne bi, bi bil neverodostojen. Milica se je v policijo preimenovala s spremembo zakona o notranjih zadevah šele aprila leta 1992. Tudi to kar delamo danes je zgodovina današnje policije, predvsem policija bi morala biti nanjo ponosna, še posebej na vlogo milice v osamosvojitvenih procesih. Pa je to tako?

Danes sem bil že tri šolske ure v osnovni šoli v Dobravljah pri Ajdovščini, kjer sem se o osamosvojitvenih procesih pogovarjal s tamkajšnjimi učenci, v torek sem prav tako učencem govoril, kako je bilo, in kaj se je dogajalo v letih od 1989 pa do konca leta 1991. To je tisto obdobje, v katerem smo veterani osamosvojitvene vojne še posebej pa tisti iz vrst organov za notranje zadeve še posebno milice aktivno sodelovali. Da ne bo pomote, ne zanikamo in spoštujemo prav vsa prizadevanja za narodov obstoj v celotnem 20 stoletju, pa naj si bodo ta takšna, ki so zahtevala poprijeti za orožje, pa tudi dejanja vseh tistih, ki so z besedo napisano v knjigi ali pridigo pomagali našemu narodu obstati na tem prepisnem koščku Evrope.

Kot že povedano ne strinjam se s tistim, ki pravijo, mogoče celo zapišejo, da v Sloveniji leta 1991 sploh ni bilo vojne. Naj to povedo tistim, ki so v tem času izgubili njihove najdražje, naj to povedo tistim, ki so v tem ne-vojnem času izgubili njihovo zdravje. Če kdo potem veterani vseh vojn vemo, kaj pomeni vojna. Pogosto se s to tematiko naši člani tudi oglašajo in o njej pišejo. Žal so preslišani. Tudi v tem času po svetu divjajo številne vojne. Naša pozornost je sicer usmerjena na tisto našo najbližjo, čeprav so verjetno za svetovni mir prav tako nevarne, tiste ki so bolj oddaljene. Ne orožja gospodje politiki, ne prilivanja olja

na žerjavico, napore vložite v pogovore, pogajanja, slej ko prej bodo obrodili sadove. Velike denarje namesto za oboroževanje raje namenite za lačne, za obvladovanje podnebnih sprememb in za vse tisto, kar bo v dobrobit ljudem.

In če se sedaj vrnem na tisto za kar smo se danes zbrali. Verjetno niste pozabili, da je bila takratna slovenska vojska z imenom Teritorialna obramba, vsaj delno razorožena, saj do nekaterega orožja, ki je bilo v skladiščih jugoslovanske vojske ni več mogla. Nekaj so ga nekateri tudi prostovoljno odpeljali v skladišča JA. Skoraj goli in bosí smo takrat ostali Slovenci, pa še nekaj orožja so naši vrli politiki »podarili« drugim v takratni državi, namesto, da bi ga obdržali za lastno obrambo. Veljal je embargo, Evropa nam takrat ni pomagala, znajti se je bilo potrebno.

Milica je imela takrat dovolj orožja, predvsem pehotnega nekaj tudi za protioklepni boj. Nismo bili povsem prepričani, da nam bo uspelo naše objekte obraniti pred morebitnimi napadi JA in orožje tudi obdržati.

Jeseni 1989 je prišel ukaz, da je potrebno orožje, ki ga nismo potrebovali za redno delo premestiti na tajne lokacije v tajna skladišča. Dokumentov o tem je malo ali jih skoraj ni. Nalogo so opravili komandirji milice ali vodje varnostnih okolišev.

V tajnosti je bilo orožje pripeljano na tajne lokacije, k zaupanja vrednim ljudem. Velikokrat celo brez kakšnih reverzov, popisov ali druge birokracije. Tudi pri Kavčičevih je bilo shranjeno orožje in strelivo. Iskreno smo vam hvaležni za to. Velika odgovornost je bila in tudi velik rizik.

Veliko vas je takih v tej naši domovini, zato prav gotovo ne bomo nikoli dovolili, da bi si zasluge za našo samostojnost pripisala peščica ljudi. Vsak je v tistih časih prispeval, kar je lahko, na funkciji kateri je bil in po sposobnostih, ki jih je imel. Brez vseh teh ljudi ne bi opravili naloge, ki nam jo je slovenski narod zaupal na plebiscitu in ob razglasitvi samostojnosti.

Kmalu bomo praznovali dan državnosti, 33 let naše samostojnosti. Marsikaj je bilo dobrega v teh letih, nekaj slabega. Državo imamo, še bolj pomembno je, da imamo našo domovino Slovenijo.

Srečno torej naša domovina Slovenija.